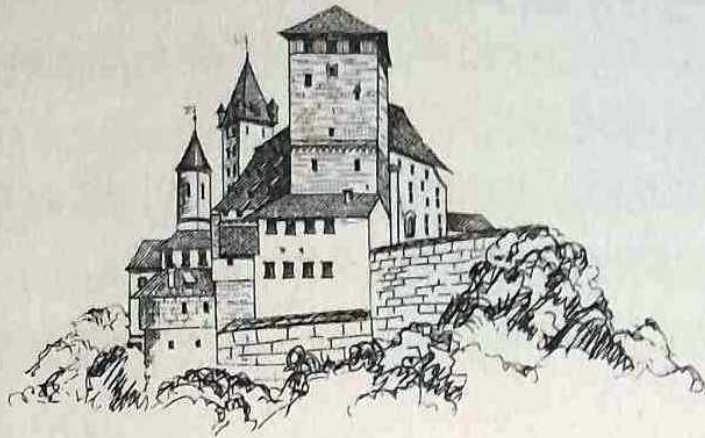

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ

«Υπάρχουν άγγελοι;»

«Ναι, υπάρχουν, εγώ θα είμαι ο δικός σου, θα σε προσέχω πάντα, απ' όπου και να βρίσκομαι! Μόνο μια χάρη θα σου ζητήσω: Μην αγαπήσεις ποτέ. Μ' ακούς; Οι άνθρωποι πληγώνουν».

«Μα γιατί; Μη φεύγεις, σε παρακαλώ, περίμενε!»

«Θα 'ρθω πάλι. Σ' αγαπώ, μικρή μου».

Ένα ακόμα βράδυ με είχε ξυπνήσει το ίδιο όνειρο. Ήταν έξι το πρωί, αλλά ο ύπνος δεν με έπαιρνε, όπως τόσες άλλες νύχτες τον τελευταίο καιρό. Δίπλα μου κοιμόταν ήρεμη η κόρη μου. Είχα επιστρέψει στον τόπο που γεννήθηκα μετά από χρόνια και οι αναμνήσεις με βασάνιζαν. Όφειλα να δώσω εξηγήσεις στην κόρη μου. Έπρεπε να γνωρίζει.

Έφτιαξα έναν διπλό ελληνικό. Η μυρωδιά του καφέ πλημμύρισε το μπαλκόνι. Για μία ακόμα φορά βυθίστηκα στις σκέψεις μου. Είχες κάποιον λόγο και ήρθες πάλι στα όνειρά μου; Ήθελες, άραγε, να με προειδοποιήσεις για κάτι;

Ο ήχος από τα βήματα της μικρής με έκανε να επανέλθω στην πραγματικότητα.

«Μαμάκα, τι έπαθες; Γιατί δεν κοιμάσαι; Τι ώρα είναι;»

«Καλημέρα, κοριτσάκι μου, γιατί ξύπνησες;»

«Δεν σε ένιωσα κοντά μου, μανούλα. Ήρθε η ώρα να πάμε στη θάλασσα;»

«Όχι, κοριτσάκι μου! Είναι πολύ πρωί. Θα πάμε να ξαπλώσουμε, γιατί έχουμε πολλά όμορφα πράγματα να κάνουμε αύριο. Γι' αυτό πρέπει να ξεκουραστείς. Είμαστε σύμφωνες, μικρή μου;»

«Θα δω τον παππού και τη γιαγιά;»

«Ναι, μάτια μου, σου υπόσχομαι ότι θα τους δεις. Θα σε πάω στη θεία σου τη Μαργαρίτα και θα κλείσουμε την ημέρα μας στο κάστρο. Εκεί, θα σου πω ένα όμορφο παραμύθι...»

«Θα γνωρίσω και τον μπαμπά μου;» ρώτησε με λαχτάρα η κόρη μου «Όλα τα παιδάκια στο σχολείο έχουν και μπαμπά και μαμά».

«Όχι, κορίτσι μου, ο μπαμπάς σου είναι... Έχει... Θα σου πω, θα σου τα πω όλα εκεί, καρδιά μου, και θα καταλάβεις. Πάμε τώρα να ξαπλώσουμε».

Σύντομα τα ματάκια της έκλεισαν. Έτσι, είχα όλο τον χρόνο να οργανώσω τις σκέψεις μου για να μπορέσω να πω την αλήθεια στο παιδί μου, δίχως να πληγώσω την τρυφερή καρδούλα του.

Η μέρα μας ξεκίνησε με ένα πλούσιο πρωινό στο ξενοδοχείο, που βρισκόταν δίπλα στη θάλασσα. Απολάμβανα τον καφέ μου συντροφιά με τη θέα του Ιονίου, καθώς σκεφτόμουν την έκπληξη που είχα ετοιμάσει στην κόρη μου.

Λίγη ώρα αργότερα, με τη βοήθεια ενός φίλου του πατέρα μου, που είχε βάρκα, είδαμε όλες τις παραλίες του νησιού. Μερικές από αυτές είχα ξεχάσει ότι υπήρχαν. Ο μοναδικός τρόπος να τις δεις ήταν μέσω θαλάσσης. Η μικρή ενθουσιάστηκε με τις σπηλιές που ήταν στο πίσω μέρος του νησιού. Ο καπετάν Αντρέας μας άφησε να κάνουμε μπάνιο στην παραλία της Χρυσής Άμμου. Η κόρη μου δεν έλεγε να βγει από το νερό. Κάθισα στην ψάθα που είχα φροντίσει να πάρω μαζί μου.

Κοιτούσα το παιδί μου να παίζει με τα κύματα και στο μυαλό μου ήρθαν σκηνές που είχα ζήσει με την παρέα μου σε αυτή την παραλία, κάποια χρόνια πριν. Η εικόνα της βάρκας που πλησίαζε την αμμουδιά μου θύμιζε ότι κόντευε μεσημέρι κι έπρεπε να επιστρέψουμε. Έτσι όπως είχα χαθεί στις σκέψεις μου, η ώρα είχε περάσει χωρίς να το καταλάβω.

Την προηγούμενη μέρα, στο λιμάνι, μας είχαν υπο-

δεχτεί οι γονείς μου και τους είχα υποσχεθεί ότι θα τρώγαμε μαζί. Ανυπομονούσαν να βρεθούμε στο σπίτι για να χορτάσουν την παρουσία μας που τόσο είχαν στερηθεί, ιδιαίτερα της μικρής. Είχαν να τη δουν από τη βάφτισή της, πέντε χρόνια πριν.

Στη θέα του σπιτιού που μεγάλωσα, η καρδιά μου σφίχτηκε. Φρόντισα, όμως, να κρύψω καλά την ταραχή μου. Η μικρή έτρεξε στην αγκαλιά του παππού και της γιαγιάς. Παρόλο που τους γνώριζε ελάχιστα, έδειχνε πραγματικά χαρούμενη που τους έβλεπε. Απολάμβανε τα χάρδια τους και κάθε λογής καλούδια που είχαν αγοράσει για εκείνη, όταν έμαθαν για την αναπάντεχη επίσκεψή μας.

Η μητέρα μου έδειχνε γερασμένη και ο πατέρας μου ήταν λιγομίλητος. Η παρουσία της μικρής, όμως, φαινόταν ότι τους έκανε καλό. Ένιωσα άσχημα που είχα χρόνια να έρθω να τους δω. Οι γονείς μου δεν είχαν αλλάξει τίποτα στο σπίτι από τότε που φύγαμε εγώ και τα αδέρφια μου. Το τραπέζι ήταν, όπως πάντα, γεμάτο πίτες και φαγητά. Εγώ, όμως, απόλαυσα το ζυμωτό με φρέσκο βούτυρο ψωμί της μητέρας. Στο τραπέζι οι κουβέντες που ανταλλάξαμε ήταν ελάχιστες. Αφού ολοκληρώσαμε το γεύμα μας, καθίσαμε στην αυλή για να παίξει η μικρή.

«Ακόμα δεν καταλαβαίνω γιατί δεν μένετε εδώ, Αναστασία» είπε στεναχωρημένη η μητέρα μου.

«Σου εξήγησα, μαμά, ότι θέλω η μικρή να έχει τον